

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У 19055/16
06.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А.,, SAD, чији је пуномоћник Зоран Божић, адвокат из Новог Сада, Јована Бошковића број 14, против тужене Агенције за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Београд, Масарикова бр. 5, ради поништаја закључка тужене број 46-037092/2014 од 01.12.2016. године, у правној ствари враћања одузете имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 06.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** закључак Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Београд, број: 46-037092/2014 од 01.12.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним закључком одбачен је, као неуредан, захтев А.А. и Б.Б., са пребивалиштем у САД, поднет дана 02.03.2014. године, заведен под бројем 46-037092/2014, за враћање одузете имовине, односно обештећење, бившег власника В.В..

У тужби, поднетој Управном суду дана 27.12.2016. године, тужиља оспорава законитост закључка туженог, наводећи да тужени орган пре доношења одлуке о одбачају захтева није учинио све што треба да се недостаци захтева отклоне, нити је одредио рок тужиљи да достави потребну документацију, већ је преурањено донео одлуку којом се захтев одбацује, на који начин је проузроковао губитак права тужиље. Сматра да масовним одбацивањем захтева за враћање имовине, као и грубим кршењем самог Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, када се исти не примењује, очигледно постоји намера да се у знатној мери осујети примена закона

припадницима немачке народности, као групи и заједници, јер они због протекла рока, више нису у могућности да подносе овај захтев. Указује да нарочито треба имати у виду да је имовина чије се враћање тражи одузета грубим кршењем свих основних принципа правног поретка, а од лица немачке народности, и то само искључиво због тога што су бивши власници припадали том народу. Сматра да се на тај начин крше и основни принципи Устава Републике Србије, као и Европске конвенције коју је наша земља потписала и у обавези је да је примењује. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи захтев Агенције за реституцију, те наложи туженом да настави поступак по предлогу за враћање одузете имовине и обештећењу бившег власника В.В., који је поднет 02.03.2014. године.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао код разлога из образложења оспореног закључка и тражио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

У поступку који је претходио доношењу оспореног закључка утврђене су следеће чињенице и околности: тужилац је дана 02.03.2014. године, поднео захтев за враћање одузете имовине односно обештећење, заведен под бр. 46-037092/2014, а у складу са Законом о враћању одузете имовине и обештећењу. Поступајући по поднетом захтеву, тужени је нашао да предметни захтев не садржи све неопходне податке и доказе предвиђене законом, како би се по њему могло поступати, а из разлога што уз захтев нису приложени обавезни докази из члана 42. став 4. тач. 1. , 3. и 4. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, односно оригинал или оверена фотокопија исправе о подржављењу имовине или назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт о подржављењу, уз конкретно навођење предмета одузимања, оригинал или оверена фотокопија извода из матичне књиге умрлих за бившег власника, оригинал или оверена фотокопија извода из матичне књиге рођених за подносиоца захтева и доказ на основу којег се може несумњиво утврдити правна веза подносиоца захтева са бившим власником, као и чињеницу да ни у самом захтеву није наведен никакав податак о основу, времену и акту одузимања, нити су докази о томе приложени у списима предмета, а које доказе и податке сходно одредби члана 42. став 7. наведеног закона, сваки захтев мора да садржи, због чега је тужени орган донео одлуку као у диспозитиву, а на основу члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Основано, по оцени суда, тужилац тужбом оспорава законитост оспореног закључка. Закључком туженог органа одбачен је захтев тужиоца, као

неуредан, јер нису испуњени услови из одредбе члана 42. став 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, будући да уз захтев тужилац није приложио оригинал или оверену фотокопију исправе о подржављењу имовине или назив, број и годину службеног гласила у коме је објављен акт о подржављењу, уз конкретно навођење предмета одузимања, оригинал или оверена фотокопија извода из матичне књиге умрлих за бившег власника, оригинал или оверена фотокопија извода из матичне књиге рођених за подносиоца захтева и доказ на основу којег се може несумњиво утврдити правна веза подносиоца захтева са бившим власником, као и чињеницу да ни у самом захтеву није наведен никакав податак о основу, времену и акту одузимања, које сваки захтев мора да садржи. При томе, тужени орган претходно није позвао тужиоца да захтев допуни на одређени начин и у одређеном року, уз упозорење да ће, у противном, његов захтев бити одбачен, сагласно одредби члана 58. став 1. и 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС” бр. 30/10). Код напред наведеног, а полазећи од садржине оспореног закључка, те чињенице да тужени орган није ни на који начин обавестио тужиоца да поднети захтев за враћање имовине садржи недостатке који су такви да спречавају туженог за поступање по истом, законска последица из члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу не може наступити уколико подносилац захтева претходно није позван да захтев допуни на одређени начин и у одређеном року и упозорен да ће у противном, његов захтев бити одбачен. Имајући у виду наведено и став изражен у одлуци Уставног суда Уж. 8975/2014 од 27.12.2016. године, који у свему прихвата и овај суд, по оцени суда, оспорени закључак донет је на штету тужиоца.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним закључком повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09) одлучио као у диспозитиву пресуде. У извршењу пресуде тужени орган је дужан да тужиоца позове да захтев допуни у одређеном року, уз упозорење да ће, у противном, његов захтев бити одбачен, придржавајући се примедба суда изнетим у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 06.10.2017. године, 21 У 19055/16

Записничар
Мирела Костадиновић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић